IV. évfolyam 1992 MÁRCIUS–ÁPRILIS 2. szám

MARANA THA

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

A Szentlélek megújította az egyházközséget

A karizmák megnyilvánulása a Fiorettiben és Szt. Ferenc életében

AZ EGYHÁZATYÁK TANÍTÁSÁBÓL

Az imádságról

A szorgalmasabb imádkozók alleluját s olyasfajta zsoltárokat csatolnak imáikhoz szokás szerint, hogy akikkel együtt ájtatoskodnak, felelhessenek ezek záró szavaira. Természetes, hogy nagyon helyénvaló vállalkozás mindez, hiszen az Isten tiszteletére s dicséretünknek elébe való terjesztésére szolgál, ha zsoltárokkal telített imánkat legjava áldozat gyanánt visszük Hozzá.

Ez ama lelki áldozat, amely a régebbi áldozatokat eltörölte immár. Lám, így szól az Úr: *„Minek nekem véres áldozataitok sokasága. Jóllaktam én a kosáldozatokkal, a hízott bárányok hájával és nem lelem én kedvemet a bikák és bakok vérében. Mert ugyan ki kívánja ezeket kezetektől"* (Iz 1,11-12). Amit tehát kívánt az Isten, arra tanít az Evangélium. *„Eljön az óra* - mondja az Úr - *mikor igaz imádói lélekben és igazságban fogják imádni az Atyát"* (Jn 4,23). Lélek ugyanis az Isten, tehát ilyen imádókat keres magának (Jn 4,24). Mi vagyunk az igazi imádók és az igazi papok, akik lélekben imádkozunk, illő és szívesen fogadott imát áldozunk lélekben az Istennek, olyat ti. amelyet ő kívánt s amilyenről magának gondoskodott. Ezt a teljes szívvel neki szentelt, hittel kövérített, igazságban ápolt, ártatlanságunkban épséges, tisztaságunkban ragyogó, testvéri szeretettel koszorúzott áldozatot kell jó cselekedeteink pompájában, a zsoltárok és himnuszok szavával az Isten oltárához vezetnünk, hogy mindent kikönyörögjön az Úrtól nekünk.

Ugyan mit tagadna meg Isten a lélekből és igazságból fakadó imának, ha egyszer ezt Ő követeli? Olvassuk, halljuk és hisszük, hogy micsoda nagy bizonyítékai vannak hatékony voltának. A hajdani imádság bizony megszabadított a tűztől, a vadállatoktól, az éhség gyötrelmétől, pedig nem Krisztus szabta meg kifejezési módját. Ámde mennyivel nagyobb ereje van az imás keresztények imádságának? A hajnali harmat angyalát nem állítja ugyan a lángok közepébe, nem torlaszolja el az oroszlánok torkát, nem hozza el a mezőn dolgozók ebédjét az éhezőknek, a fájdalom érzését nem fordítja el küldött kegyelemmel, de eltölti kitartással a szenvedőket, az érzékeny szívűeket és a fájdalom terhe alatt roskadozókat. Nagyobbítja erejével a kegyelmet, hogy a hit ráeszméljen arra: mit kapott az Úrtól s megértse egyben, az Isten nevéért mit kell szenvednie.

Hajdanában az ima csapásokat idézett elő, elárasztotta hullámokkal az ellenséges sereget, feltartóztatta a hasznos záporokat. Íme, most az igazság imádsága elfordítja az Isten minden nehezteléséét, őrködik az ellenségek irányában és könyörög üldözőinkért. Kell-e csodálnunk, ha az ég vizeinek kikönyörgésére is hatalmas, ha egyszer el tudja nyerni annak tüzeit? Csupán az ima győzi le az Istent. Krisztus azonban úgy akarta, hogy vele semmi rosszat se eszközöljünk. Minden erejét csak a jó érdekében adta. Semmi másra nem való tehát, mint hogy az elhunytak lelkét visszaszólítsa a halál ösvényéről, megüdítse a gyöngéket, gyógyítsa a betegeket, az ördöngősöket megszabadítsa, a börtön zárait kitárja és megoldja az ártatlanok bilincseit. Tisztára mossa a bűnöket, előzi a kísértéseket, eloltja az üldözések tüzét, vigasztalja a kislelkűeket, örömre deríti a nagylelkűeket, vezérli a vándorokat, csillapítja a hullámokat, zavarba hozza a rablókat, táplálja a szegényeket, irányítja a gazdagokat, fölemeli az elesetteket, támogatja a támolygókat és szilárdan tartja az állókat. Az ima a hit bástyafala, támadó és védő fegyverünk a minden irányból leselkedő ellenségek felé. Sohase járjunk-keljünk tehát fegyvertelenül. Emlékezzünk erre őrtállásunk napjain és virrasztásunk éjszakáin. Az ima fegyverzetében őrizzük meg hadvezérünk jelvényét és imádsággal várjuk az angyal harsonájának zendülését.

Az angyalok is imádkoznak valamennyien. Minden teremtmény imádkozik. Imádkoznak a barmok és az erdők vadjai. Térdet hajtanak s ha kiosonnak istállóikból és barlangjainkból, nem tétlen szájjal bámulnak az égre, hanem leheletüket felhőzik feléje. Még a most fölcihelődő madarak is az égre feszülnek, mintha két kezük volna, úgy terjesztik szét keresztalakban szárnyukat és csipognak valamit imádság gyanánt. Mit mondjak többet az ima kötelességéről? Lám, maga az Úr is imádkozott, akinek tisztelet és hatalom örökkön örökké.

(Tartullianus Művei 204-205. o.)

A címlapon közösségünk tagjai láthatók medjugorjei zarándoklaton.

A LÁNGOLÓ ISTEN

— Vallomás a Szentlélekről —

(Folytatás)

12.

Mindannak, amit a bibliai Ruah- és Pneuma-fogalomról elmondtunk, egy nagy nehézsége van: a mitológiába tévedés veszélye. Isten transzcendens: „Megközelíthetetlen fényességben lakik" (1Tim 6,16). Ha azt állítjuk, hogy kilép önmagából és tapasztalati világunk részévé lesz, mintha megfeledkeznénk erről, és egy szintre kerülnénk a szánalmas mitológiákkal, amelyek nem ismerik a végtelen távolságot teremtmény és Teremtő között. (Ilyen a Krishna-mítosz, amely ma buzgón misszionál hazánkban is.) Ha viszont Isten transzcendenciájára való hivatkozással elutasítjuk Isten önmagából való kilépésének fölfoghatatlan kalandját, visszalépünk a zsidó felfogáshoz, amely értetlenül áll a Megtestesült botránya előtt. Az antitrinitárius (szentháromságellenes) felekezetek számára Jézus nem Isten, s logikusan a Szentlélek sem jelent az Atyától különböző és vele mégis egymivoltú személyt, hanem vagy személytelen erő, vagy Isten egyetlen személyével azonos. „A szentlélek (így!) Istennek amaz ereje, amely által Isten megszenteli az Ő híveit... A bennünk tevékeny isteni hatás. Ám, ha azt mondjuk, hogy Isten lényege szentlélek, ezzel sem követünk el semmi hibát. Ez nem azt jelenti, hogy külön személy, hanem azt, hogy Istennek, aki lélek, szellem, a szentlélek útján kívánjuk lényegét megjelölni" - írja az unitárius Varga Béla (*Dávid Ferenc és az unitárius vallás.* Az Unitárius Egyház kiadása, Bp. 1979. 97-98.o.). Jól látja a bibliai Lélek-fogalom termékeny dinamikáját, de visszariad attól a gondolattól, hogy ez a dinamika magában Isten belső életében is jelen van.

„Amikor leszáll rátok a Szentlélek, erő tölt el benneteket" (ApCsel 1,8) - idézte nekem egyszer egy vezető Jahova-tanú, s azt vezette le belőle, hogy a Szentlélek nem több, mint Isten bennünket eltöltő ereje. Hivatkoztam arra, hogy János evangéliumában ismételten olyan névmás utal a Szentlélekre, amely személy voltát mutatja (a hímnemű **ekeinosz**, holott a **pneuma** nyelvtanilag semleges: lásd Jn 14,26; 15,26; 16,14). Nem győztem meg semmiről, de följegyezte érvemet, hogy ellenvetést keressen rá... (Ennyit a viták hatékonyságáról!) A Szentlélek isteni személy voltáról szóló dogma azonban nem egy-két bibliai hely egzegézisén áll vagy bukik. A keresztény alapmisztérium forog vele kockán. Ha Isten önmagába zárt lény, aki nem tud „kicsordulni", nem képes közölni magát, akkor Jézus nem Isten, akkor Isten nem lett testvérünk, hanem kívül marad a mi szférán kon, mi pedig kívül maradunk az ő szféráján. Mit közöl velünk Isten: **valamit**, vagy **önmagát**? Ez a kérdés! Vajon az Énekek énekének szerelmi vallomásai, az Isten és teremtmény közötti titokzatos nász gyönyörű képei csak lírai metaforát jelentenek, vagy a valóság minden képzeletét meghaladó titkát fedik föl? A Biblia így beszél: „Értékes és nagy ígéreteket kaptunk, hogy általuk **részesei legyetek az isteni természetnek**" (2Pt 1,4). Ez csak akkor lehetséges, ha Isten számára lényének megosztása, a „másik"-kal való közösség nem idegen, hanem otthonos: ha Istenben az ÉN mellett van TE és MI.

Az Egyház történetében hihetetlen szenvedések, hosszú szellemi vajúdás gyümölcse volt, hogy kikristályosodott az a terminológia, amely szerint Istenben három valósággal különböző alany (**hüposztaszisz**) birtokol egyetlen lényeget (**uszia**). Rengeteg elmeél kellett a szentháromsági relációk tanához, amely szerint az isteni személyek **kizárólag egymáshoz való viszonyukban különböznek**, s minden kifelé (a teremtményekre) irányuló tevékenységükben egyek. A kifelé irányuló tevékenységeket csak annyiban tulajdonítjuk egyik vagy másik személynek, amennyiben ez a tulajdonítás (**appropriatio**) valamiképpen megfelel az illető személy Szentháromságon belüli sajátságának, s számunkra kifejezi azt. Ez kellett a mitologikus félremagyarázások elkerüléséhez! Így az egyházi hagyomány és tanítóhivatal kialakított egy olyan nyelvezetet, amellyel Isten egységének tagadása nélkül állíthatjuk a három valósággal különböző személyt: az Atyát, a Fiút és a Szentlelket. De a legnagyobb teológusok zsenialitása és az évezredes érlelődés sem csökkenti az emberi nyelv és az emberi értelem elégtelenségét a kifürkészhetetlen misztérium megragadására. **A Szentháromság abszolút hittitok**: Isten kinyilatkoztatása nélkül nem tudunk róla, a kinyilatkoztatás után pedig nem láthatjuk be miként jét (csupán azt, hogy az ellene emelt nehézségek nem képesek benne lehetetlenséget kimutatni).

Mindez azt is jelenti, hogy bár a Biblia nyelve igen sokrétű a Lélek szó használatában, rendelkezünk a lehetőségig szabatos teológiai terminológiával is, amely nem hagyható figyelmen kívül, ha a Szentlélekről beszélünk. Különösen azt kell nagyon szem

előtt tartanunk, hogy a Szentléleknek tulajdonított isteni tevékenységek (megszentelés, erőközlés) igazában a három isteni személy közös tevékenységei. Hogy a bibliai nyelv szívesen tulajdonítja ezeket éppen a Léleknek, az rámutat a harmadik isteni személy Szentháromságon belüli helyzetére: a Lélek a szeretet-személy, az ajándék-személy, a MI-személy, az ellentétek föloldása, a közössé-válás, az isteni kommunikáció. Mindez csak halvány fogalmi analógia, de hát hogyan szólhatnánk másképp a titkok titkáról? Mint testvérei az emberré lett Istennek, magunk is a Szentháromság életébe kapcsolódunk a Szentlélek kegyelme révén, s ezért vagyunk illetékesek, hogy - dadogva, elégtelenségünk tudatában - valamit mondjunk róla, ami mégis érvényes és igaz.

Ahol tehát saját életünkben az emberi lehetőségeket meghaladó szeretetet, ajándékozást, MI-élményt, ellentét-oldódást, közösséget, kommunikációt tapasztalunk, ez - bár a három isteni személy közös műve - joggal mondható a Szentlélek megtapasztalásának, mert természetfölötti ajándék, és mert kifejez valamit a Szentlélek sajátságából. Az erő, amely ezt a tapasztalatot létrehozza, fölfedi nekünk a Személy titkát, aki az istenségben az Atya és a Fiú kölcsönös szeretete.

A Krisztus utáni negyedik században Makedoniosz és követői kétségbe vonták a Szentlélek istenségét. Velük szemben írta Nagy Szent Baszileiosz *A Szentlélekről* című művét, melyben igazolja, hogy a Lélek az Atyával és a Fiúval egyenlő imádás tárgya. Ebben világosan különböztet a Szentlélek és a teremtett „erők" (angyalok) között. „A mennyei erők nem természetüknél fogva szentek, hiszen egyébként semmiben sem különböznének a Szentlélektől. Egymáshoz viszonyított felsőbbrendűségük arányában kapják a megszentelődés mértékét a Lélektől. Ahogyan az égő anyagot a tűzzel együtt képzeljük el, s más a szóbanforgó anyag és más a tűz, így van ez a mennyei erők esetében is... A megszentelés tehát kívül van lényegükön, a tökéletesítést a Lélek közössége révén viszi beléjük... Ha gondolatban elvonatkoztatsz a Lélektől, feloldódnak az angyali karok, megszűnnek a főangyali felügyeletek, összezavarodik minden" (*A Szentlélekről* 38. *Ókeresztény írók* IV/1. Szent István Társulat, Bp. 1983. 114-115. o.).

Így van velünk is a Lélek: mint égő anyaggal a tűz. Más az anyag és más a Tűz, de a lángoló Isten nélkül sötétségbe hullunk és káoszba.

13.

Jézusban, a Fölkentben mi is Isten fölkentjei vagyunk: „Titeket... fölkent a Szent, és ezt mindannyian tudjátok" (1Jn 2,20). Láttuk, hogy Prohászka Ottokár Szentlélek-tapasztalat után kiált; láttuk, hogy ez az igény nem ellentétes a lelki élet klasszikusainak tanításával; láttuk, hogy az Ószövetség erősen empirikus Lélek-fogalmat alakít ki, s az Újszövetség ezt alkalmazza Isten Fölkentjével, Jézussal kapcsolatban; láttuk azt is, hogy a Lélek-tapasztalat állítása nem fullad mitológiába és nem ellenkezik az Egyház hiteles Istenképével. Most azt kívánjuk igazolni, hogy az újszövetségi szent iratok szerint a krisztushívők fölkentsége nemcsak láthatatlan és mélyenfekvő részesedés a Szentlélek kenetében, hanem vitathatatlanul tapasztalat is.

„Annak, hogy ő bennünk marad-e, a Lélek a próbaköve, amelyet adott nekünk" (1Jn 3,24); „Abból tudjuk, hogy benne élünk, ő meg bennünk, hogy a Lelkéből adott nekünk" (1Jn 4,13). Az első János-levélnek ezek az állításai egész egyszerűen érthetetlenek maradnának, ha a nekünk adott Lélek megmaradna a tapasztalaton túli mélységekben. Nem azt mondjuk, hogy nincsenek lelkünknek ilyen mélységei; azt sem állítjuk, hogy Isten bennlakása ezekben a mélységekben nem volna fontos, sőt sokkal fontosabb minden felszíni tapasztalásnál; egyszerűen azt állapítjuk meg, hogy érthetetlen és nevetséges volna Isten bennünk-lakásának olyan kritériumára hivatkozni, amely nem ellenőrizhető. Ne tévesszünk össze két dolgot! **A keresztény élet lényege nem a pszichológiai átélésben van:** ez tökéletes igazság. **A keresztény élet lényegének az emberi pszichológia szintjén semmiféle vetülete nincs, vagy ha van is, az teljesen jelentéktelen:** ez roppant tévedés. Isten az egész embert ragadja meg. „Hát nem lángolt a szívünk, amikor beszélt az úton és kifejtette az Írásokat?" (Lk 24,32) - ez a pszichológiai átélés az emmauszi tanítványok számára nem csekély jelentőségű volt!

A Zsidó levél szerint az a hívő, aki keresztülment a keresztény beavatáson, vagyis megkeresztelkedett és megbérmálkozott, „részesült a világosságban, megízlelte az égi ajándékokat, megkapta a Szentlelket, felfogta az Isten magasztos tanítását, és megtapasztalta az eljövendő élet erőit" (Zsid 6,4-5). Vajon mindez csak az új keresztény tapasztalati szférájan kívül játszódott le? Ugyancsak nehéz így érteni!

De még döntőbb részt találunk a Galatáknak írt levélben. Pál apostol azoktól a tévtanítóktól félti a levél címzettjeit, akik arra oktatják őket, hogy meg kell tartaniuk a mózesi törvényt: zsidóvá kell válniuk, hogy keresztények lehessenek. Az apostol szenvedélyesen száll szembe ezzel az állítással. Egyedül Jézus Krisztus kegyelme üdvözít, amelyet a hit által fogadunk be, a mózesi törvény cselekedeteitől függetlenül. Pál minden érvet fölsorol, amivel befolyásolni gondolja olvasóit. Így kerül sor a következő bizonyításra (a fordítás követi a görög szöveget, amely lázas lüktetésében még ki is hagy egyes szavakat):

„Csak azt az egyet akarom megtudni tőletek: a Törvény cselekedeteiből kaptátok a Lelket, vagy a hit hallásából? Ilyen értelmetlenek vagytok? Lélekkel kezdtétek, most testtel fogjátok bevégezni? Ennyit átéltetek - hiába? Ha ugyan hiába! Aki tehát a Lel-

ket adja nektek és erőmegnyilvánulásokat hajt végre köztetek - a Törvény cselekedeteiből vagy a hit hallásából?" (Gal 3,2-5).

Magyarán: „Ti megkaptátok a Lelket. Kellettek ehhez a Törvény cselekedetei? Ugye, hogy nem? Csak a hit elfogadása (meghallása) kellett hozzá! Miért akarnátok akkor most ostoba módon testben folytatni, amit Lélekben kezdtetek? Hiába éltétek át mindezt? Mert így hiába! Isten a Lelket adja nektek, Isten csodákat művel közöttetek - hát kellettek ehhez a Törvény cselekedetei? Ugye, hogy elég volt a hit befogadása!"

Nem nehéz belátni: **ennek a szövegnek kizárólag akkor van bizonyító ereje, ha tapasztalatra hivatkozik és nem pusztán elvek elfogadására.** Hiszen az az érvelés lényege, hogy a Lélek kiáradt, a csodák bekövetkeztek a körülmetélés és egyéb mózesi előírások megtartása nélkül is. Ha a címzett galata közösségnek nincsenek nagyon is meggyőző tapasztalatai a Lélek működéséről, Pálnak eszébe sem juthat az idézett gondolatmenet.

Úgy gondolom, senki nem csukhatná be a fülét e világos argumentáció előtt, ha nem zavarná a kérdés: **miért nincsenek ma is hasonló tapasztalataink?** Egyesek azt állítják, hogy ezek csak az Egyház elterjedésének kezdeti időszakára vonatkoztak. Minthogy azonban se a Szentlélek nem változott, se az emberi természet nem lett más azóta, s a mai történelmi szituációban épp olyan nehezen fogadják be az élő hitet az újpogányok, mint akkor a régi pogányok - semmi olyan okot nem lehet fölmutatni, ami miatt lehetetlen vagy fölösleges volna az élő és vonzó Szentlélek-átélés manapság.

Akkor miért nincs?

Én azt akarom elmondani, hogy **van.**

14.

Fiatal nő jött hozzám egy alkalommal, s elmondta, hogy szentmise közben, főképpen szentáldozás után, sajátos, édes, égető érzést tapasztalt a szíve táján. Nem volt biztos benne, hogy ez az élmény Istentől van, de a külső szemlélő számára ez nyilvánvaló volt. Ne gondolja senki, hogy az ilyesmihez különösen szentnek kell lenni, vagy hosszú előkészület szükséges hozzá. Isten szuverén módon osztogatja az efféle tapasztalatokat - és ezt tette az Egyház történelmének egész folyamán. Az idők során ezt nevezték el **misztikának.** A Szentlélek megtapasztalásáról mondottak meggyőző illusztrációt kapnak, ha a misztikus tapasztalatot - legalább röviden - szemügyre vesszük.

„Nézetem szerint - írja Avilai Szent Teréz, aki a misztikáról a legközérthetőbb és legáttekinthetőbb tanítást adta - itt a Szentlélek a közvetítő a lélek és Isten között; ő az, aki olyan lángoló vágyakat kelt, és mivel oly közel van hozzá, hatalmas tüzet gyújt benne. Ó, Uram, milyen végtelenül irgalmas vagy Te itt a lélekkel szemben! Ó, én Uram és én Teremtőm! Lehetséges-e az, hogy van ember, aki Téged nem szeret?! Ó, jaj nekem, hiszen éppen én vagyok az, aki oly hosszú időn át nem szerettelek! Ó, miért nem ismertelek akkor?!" (*Gondolatok az Énekek énekéről* 5. fejezet. *Jézusról nevezett Szent Terézia összes művei* III. Pesti Könyvnyomda RT, 1928. 373.o.).

Ha Szent Teréz nyomán rövid áttekintést akarunk adni a misztikus élmény fokozatairól és módjairól, talán a következőkben tehetjük:

1. **Az összeszedettség imája.** Az összeszedettség természetesen saját erőfeszítésünk révén is létrejöhet, amennyiben igyekszünk tudatosítani, hogy Isten jelenlétében vagyunk. Ez „a mi akaratunktól függ s meg tudjuk tenni Isten kegyelmével" (*A tökéletesség útja*. Szent István Társulat, Bp. 1979. 179.o.). De Isten is beavatkozhat, egyedül Tőle függő módon, amennyiben „megszánja" lelki tehetségeinket, s „mint egy jó pásztor, füttyent nekik... S a pásztor füttye oly hatással van rájuk, hogy azonnal otthagyják azokat a külső dolgokat, amelyeknek bilincseiben sínylődtek... Ekkor azután az ember nagyon is határozottan érez valami édes benső áhitatot, amint ezt jól fogja tudni, akivel megtörténik" (*A belső várkastély*. Szent István Társulat, Bp. 1979. Egy kötetben az előbbivel. 323.o.). „Ez az ima nem egyéb, mint valami sajátos összeszedettség, amelyet a lélek bensejében érez, s amelynek folyamán úgy látszik, mintha neki ott bent éppúgy volnának érzékei, mint a testnek vannak" (*Ötödik lelki számadás*. Összes művei III. 421.o.).

2. **A nyugalmi ima.** Az az „édes benső áhitat", amellyel az előző pontban találkoztunk, halványabb vagy erősebb mértékben úrrá is lehet a lelken, s ilyenkor beszélünk Teréz szavával nyugalmi imáról. „A léleknek ez a nyugalma és összeszedettsége igen erősen érezhető; nagy elégültséggel és békével jár, rendkívüli boldogságot okoz, elcsitítja a lelki tehetségeket és nagyon édes gyönyörűséget vált ki az emberben" (*Önéletrajz*. Pesti Könyvnyomda RT, 1928. 140.o.). „Az ember úgy érzi, mintha mindene megvolna, amit csak kívánni képes. (Igaz ugyan, hogy olykor, amikor a lélek nincs annyira belemerülve ebbe az édességbe, a dolog nem egészen van így.) Azt lehetne mondani, hogy ez az édesség megerősíti az embert belsőleg is, külsőleg is, olyanféleképpen, mintha csontjainak velejébe valami rendkívüli édes és illatos balzsamot öntenének" (*Gondolatok az Énekek énekéről* 4. fejezet. Összes művei III. 365.o.). Fontos itt Teréznek ez a megjegyzése: „Sok lélek van, aki feljut erre a fokra, de kevés, aki tovább emelkedik" (*Önéletrajz* 141.o.).

3. **Az egyesülés imája.** A nyugalmi imánál az akarat Istenbe merül ugyan, de a képzelet és az értelem nincs megkötve, hanem szabadon kószálhat. Amikor Isten ezeket is fokozatosan magához bilincseli, a misztikus ima újabb szintje születik meg. „A lelki tehetségek itt álomba vannak merülve; vagyis

sem fölfüggesztve nincsenek teljesen, sem öntudatosan nem működnek. Az öröm, az élvezet, a gyönyörűség összehasonlíthatatlanul nagyobb, mint az előbbi fokon. A lélek teljesen bele van merülve a kegyelemnek vizébe; nem képes sem előrehaladni, sem hátrálni, s nem is látja ilyesminek módját" (*Önéletrajz* 151.o.). Ez a teljes elmerülés **elragadtatásig** is fokozódhat, amikor az imádkozó teljesen (vagy majdnem teljesen) elveszíti kapcsolatát a külvilággal, s olykor szinte halottnak tűnik.

4. **A lelki eljegyzés.** Ha a misztikus lélek hűséges a kegyelemhez és igazán elszakad a világtól és a rendetlen önszeretettől, Isten mélységes éjszakába meríti és iszonyú szenvedéseket bocsát rá, hogy megtisztítsa. Ezek nyomán elkezd gyöngéd és édesen fájó vágyakat ébreszteni benne, amelyek a Jegyesével való teljes egybeolvadásra, isteni nászra szólítják, anélkül azonban, hogy e vágyak kielégülést találnának; a lélek mégse mondana le róluk a világ minden kincséért sem. „A Jegyes... rendkívül finom és gyöngéd ösztönöket ébreszt a léleknek legmélyén... A lélek ugyan nem hall semmi hangot, de egészen jól megérti, hogy Isten hívta... Úgy érzi, mintha megsebezték volna, de kellemes módon, azt azonban nem érti, hogyan történt és hogy ki sebezte meg. Viszont pedig érzi, hogy nagyon értékes kegyelmet kapott, s azt kívánja, bárha sohase gyógyulna ki ebből a sebből. Szerelmes szavakkal panaszkodik emiatt - olykor fennhangon is - az ő Jegyesének. Mást nem tud tenni. Érzi ugyan jelenlétét s fáj neki, miért nem akarja magát oly módon kinyilatkoztatni, hogy élvezhetné. Ez pedig nagy fájdalom, habár mindamellett élvezetes és édes" (*A belső várkastély*. 373-374.o.).

5. **A lelki házasság.** A misztikus élet csúcsa az Istennel való egyesülés olyan állapota, amelyben a lélek már a mennyei boldogság előízét élvezi, mert nincs távol Isten színről-színre való látásától. „Mint valami lángtenger, mint valami ragyogó fényességű köd, úgy jelenik meg szelleme előtt külön-külön a három isteni Személy... Ekkor érti csak meg a lélek igazában, amit az Úr mond az evangéliumban, hogy ha valaki szereti őt és megtartja parancsolatait, akkor az Atyával és a Szentlélekkel együtt eljön hozzá és nála fog lakni" (*A belső várkastély* 455-456.o.). „A lélek, illetve annak szellemi része eggyé lesz Istennel. Isten, aki maga is szellem, ily módon akarja megmutatni irántunk való szeretetét, s egyesekkel így akarja megértetni, hogy mire nem képes Ő szeretetből irántunk, s azt akarja, hogy dicsőítsük ezért nagyságát. Ugyanis oly szoros frigyre lép teremtményével, hogy amint e földön az ember nem válhatik el házastársától, úgy Ő sem akar többé attól a lélektől elválni" (*A belső várkastély* 460-461.o.).

A misztikus jelenségek annyira nehezen írhatók le, s olyan gyakori bennük a félreérthetőség, hogy az itt közölt vázlatos áttekintés nem tekinthető többnek, mint halvány jelzésnek arról, amit Isten az őt szeretőknek szánt. Ne essék azonban tévedés: a misztikus ima örömeit drágán kell megfizetni, súlyos szenvedésekkel, amelyek nagylelkű vállalása nélkül semmit se használnak az embernek. Azt se gondoljuk, hogy a misztikus tapasztalat az erények fokmérője! A lelki eljegyzés és a lelki házasság kétségtelenül nem lehetséges hősi erénygyakorlat nélkül, de az előző három misztikus imaélmény - bármilyen meglepő is - még a halálos bűn állapotában is létrejöhet. „Isten néha halálos bűn állapotában lévő embereknek is megadja ezt a nagy kegyelmet, hogy felemeli őket a szemlélődés magaslatára. Ilymódon akarja őket kiragadni az ördög karmai közül" (*A tökéletesség útja* 109.o.). A misztikus élmény az eszköz, a bűn legyőzése és az erények megszerzése a cél.

Ez utóbbi megállapítás viszont arra is figyelmeztet bennünket, hogy a misztikus élmény korántsem annyira ritka és nincs olyan távol tőlünk, mint gondolnánk. Igaz, vita folyik a teológusok között arról, hogy a **contemplatio infusa** (belénk öntött szemlélődés), vagyis az itt tárgyalt első három misztikus állapot hozzátartozik-e a keresztény lelki élet rendes útjához. Elméleti síkon az igenlő, gyakorlati szempontból a tagadó válasz látszik valószínűbbnek. Mindazonáltal szívleljük meg Szent Teréz figyelmeztetését:

„Nap-nap után tapasztalhatjuk, hogy a mi mennyei Királyunk bőkezűen és sokféleképpen adja békéjét és barátságát a lelkeknek, éspedig úgy a benső imában, mint azon kívül. E tekintetben csak mi tartjuk Ő Szent Felségét, mint mondani szokás, három lépés távolságban" (*Gondolatok az Énekek énekéről* 2. fejezet. Összes művei III. 346.o.).

A Szentlélek megtapasztalása egyáltalán nem áll olyan messze a hétköznapi keresztény élettől, mint kishitűségünkben képzeljük!

Imádkozni annyit jelent, hogy Isten színe elé állunk, és a Királyok Királya fogad bennünket. De csak megtisztulva bűneinktől és megszentelődni akarva léphetünk méltón az Ő színe elé. Csak úgy imádkozhatunk jól, ha előbb alávetettük saját akaratunkat az Ő akaratának. Mert csak akkor hallgat meg bennünket, ha az Ő akaratával megegyezően kérünk tőle valamit. Az imádkozó életre szóló elhivatásunk egyet jelent állandó önvizsgálatunkkal.

Hogyne fordulnánk hát Isten világossága és igazsága felé, hiszen egyedül ez képes bennünket megszabadítani!

M. Basilea

A Szentlélek megújította az egyházközséget

Kedves Atya!

Magamról röviden: itt lakom Gy.-on. Hittant tanítok az iskolában, tőlem telhetően igyekszem részt venni az egyházközség munkájában.

Amit ezután írok az nem rólam szól még akkor sem, ha sokat szerepelek benne. Ez mind Isten nagyságának és jóságának magasztalása.

Megpróbálom sorba leírni amit csinálunk.

Mit csinálunk? A plébániához 2 nagy falu és 5 templom tartozik. A régebben alakult közösség tagjai már régóta együtt imádkoznak engesztelő szándékkal. Azt hiszem van miért engesztelni. Én időnként a vezetőjükkel beszélgetek a gondjaikról. Ők kb. 10-12-en vannak. Most a másik csoportról akarok írni.

A kezdet: Én kb. egy évvel ezelőtt beteg voltam a szívemmel. Nagyon elkeseredtem, mert most, hogy lehetőség van, szerettem volna dolgozni az Úr szőllőjében. Rábíztam az Úrra. Ha nem, hát nem! Egy alkalommal, mikor gyónni mentem egy karizmatikus paphoz, mikor befejeztem a gyónást, ő hallgatott (a szokástól eltérően) pár percig. Először meglepődtem, aztán rájöttem, hogy imádkozik értem. Nagy élmény volt. Aztán pár nap múlva elmúltak azok a tünetek, amik a betegséggel együttjártak. Tudom, hogy a betegség nem múlt el egészen, de nem akadályoz a munkában, amit ez a nyár is bizonyított. Sokat dolgoztam. Mikor erre rájöttem, nagy hálát éreztem Istennel szemben. Tudtam, hogy azért történt, hogy dolgozhassak. Aztán átéreztem gyarló bűnös voltomat. Most nem részletezem, milyen úton vezetett el az Úr - sok imádság után - a Lélekkeresztségig. A gondom az volt először, hogy lehetséges-e ez egyedül? Igaz, voltak közösségi mozzanatai is, de lényegében egyedül voltam. Aztán rájöttem: „A Lélek ott fúj, ahol akar", akkor miért ne lehetne?

Ezek után az iskolaév befejezésével nagyon elkeseredtem. Láttam, hogy ez így egyedül nem megy. Semmi értelme az egésznek. Az imádság segített! Az Úr megmutatta az utat. Szerveztem egy imacsoportot. Kértem pár embert, imádkozzunk együtt az egyházközség megújulásáért. Először 8-10 ma már 20-25 ember jön össze minden héten egyszer a templomba imádkozni. Nagy élmény, mikor nem akarják abbahagyni az ima utáni éneklést, Isten dicsőítését. Sokszor érzem, hogy a Lélek valóban ott van köztünk. Azután tovább kellett lépni.

Nagy gond volt, hogy nem volt emberem mindarra, amit elgondoltam. De az Úr csodálatos jóságával mindenre küldött embert. Tudom ezután is küld. Én sajnos nem tudok énekelni, ez nagyon hiányzott a hittanórán. Az Úr küldött 6-8 (remélem többen is lesznek) lelkes fiatalt. Ők tanítják a kicsiket énekelni. Most már ők is egy külön imacsoport, mert imádkozni is összejönnek. Mondtam nekik, hogy ők lesznek az a keresztény közösség, akiknek a hittanos gyerekeket továbbadom. Nagy gond volt, ha kikerülnek a kezünk alól, elkallódnak. Mint az őskeresztényeknél, ők vezetik most tovább a kicsiket az úton. Most éppen adventi koszorú gyújtásra készülnek.

Nagy kérdés volt számomra a család. A hittanos gyerekek légüres térben voltak, illetve vannak. Semmi háttér!

Szerveztünk egy „szülők iskoláját", ahol havonta egyszer megbeszéljük mindazt, amit a gyerekek a hittanórán tanulnak. Ismét az Úr jósága: küldött egy embert, aki elvállalta, nagyon jól és lelkesen csinálja. Van, aki sokszorosítja azt, amit szeretnénk a szülőkkel közölni, van, aki plakátot rajzol, van, aki a kicsikre vigyáz amíg mi a szülőkkel beszélgetünk. Sajnos egyenlőre csak 10-15-en jöttek el, de remélem lesznek többen is. Igaz, ez a kezdet, a folytatás talán jobb lesz. Még sok mindent szeretnék csinálni. Én a családoknál látom, mennyi, de mennyi a lelkileg beteg ember.

Nagy tervünk, hogy rendezünk klubesteket, ahol keresztény szellemű filmeket vetítünk. Megkaptuk a művelődési ház klubtermét. A polgármester felajánlotta, ha nem lesz mozigépészünk, akkor ő személyesen vetít. Vittünk vallásos könyveket a könyvtárba, ezeket lehet kölcsönözni. A könyvtáros nagyon örült. Van még egy szűkebb imacsoport, az én személyes munkatársaim. Mi mindennap imádkozunk az egyházközség megújulásáért.

Gondolom ezekután érdekel a plébános úr hozzáállása. Először nem lelkesedett, de nem is akadályozta. Áldását adta mindarra, amit kértünk vagy mondtunk. Mostmár egészen pozitív a magatartása. Egyik vasárnap hirdette a híveknek, mennyire örül, hogy egyre többen érzik a közös ima fontosságát. Istennek hála! Mivel az egyházzal,tehát a helyi plébánossal együtt akartunk maradni, semmit nem tettünk, amiről ő nem tudott.Természetesen vannak gondjaink és problémáink szép számmal, de ezeket az Úrra bíztuk.

Ha Ő megtudta tenni mindezt egy fél év alatt, akkor bizonyára ezután is segít minket.

Nem említettem pl. a karitatív munkát. Itt a faluban, hála Istennek, erre nagyon kevés igény van, és ezt az önkormányzat jól megoldja. A nagy gond a lelki szegénység és a sötétség, amit oszlatni kellene.Remélem nem tűnik dicsekvésnek amit leírtam. Tisztába vagyok azzal, hogy nem én, nem mi vittük végbe mindezt; a Lélek ereje működött általalunk.

Én egyszerűen nem tudok hova lenni a hálától és a csodálkozástól, ha mindezt végig gondolom.Áldjuk az Urat jóságáért, kérjük a lélek világosságát, hogy hűséggel és szeretettel járjuk tovább az utat.

Szeretettel: *Ilona*

A Lélekben-nyugvás

(Jim Sanders ausztrál - szabad keresztény - gyógyító ellátogatott hazánkba. Néhány hónapon keresztül járta az országot és imádkozott a betegekért. Sokan földreestek imádsága alatt. Ezt a jelenséget magyarázza meg McNutt atya az alábbi cikkben.)

Első élményem a „Lélekben való elnyugvás"-ról 1970-ben történt. Sokat hallottam erről a különös jelenségről, amikor ilyen képességgel felruházott emberek érintésének „ereje alatt" egyszerűen elvágódnak az emberek. Beszélgettem egy pappal, aki elment egy Kathryn Kulman összejövetelre Pittsburghba és annyira érzékeny volt erre az erőre, hogy nem kerülhetett a közelébe anélkül, hogy ismételten el ne essen a padsorok között, amint közeledni próbált az emelvényhez. Nekem nagyon különösnek tűnt. Mi volt mindennek a célja? Első hallásra cirkuszszerűen hatott; azonfelül az emberi méltóság lealázásának tűnt és azt kérdeztem magamtól, vajon így cselekedne Isten?

Mikor azonban egy nagy összejövetelen láttam a tömegre tett hatását, elállt a lélegzetem: Isten hatalmának dicsőítésére indított. Nemhogy megalázná az embereket, valóságos áldásnak látszott, mégpedig olyan nagyméretűnek, hogy testük képtelen volt magában tartani. Beszélgettem olyan emberekkel is, akik megtapasztalták a Lélek általi elnyugvást, s akik azt mondták, olyan könnyűnek érezték magukat, mint a pihe esés közben és amíg a földön feküdtek, nagy lelki békét tapasztaltak, valamint Isten jelenlétének érzését. Ez arra indított, hogy kedvezően ítéljem meg. Érdemesnek tartottam, ugyanis legfőbb hatásai igazi belső áldás és nem csupán valami külső üresen csillogó jel volt, melyet egyes evangelizálók használtak a tömeg vonzására.

Így mikor egy nagy tömeg előtt álltam és egy evangelizáló, aki ismert volt ezen képességéről, felém közeledett, hogy imádkozzék értem, szívesen fogadtam az alkalmat. Ha Jézus valamilyen mély belső módon akar megáldani, nem akartam ellenállni; minden létező igazi áldást meg akarok kapni. (Azonkívül mint igazi domonkos meg akartam érteni a magam tapasztalatából, mi is ez, hátha egyszer azt kívánják, magyarázzam meg.)

Ott álltam elszánva, hogy nem küzdök ellene - akármi is az. Egy „elkapó" férfi állt mögöttem, míg néhány ezer embert figyelt. Éreztem az evangelizáló kezének gyenge nyomását a homlokomon. Döntés előtt álltam, ha nem teszek egy lépést hátrafelé a nyomás kilök egyensúlyi helyzetemből és leesem. De azt gondoltam magamban: nem akarok semmiképpen sem ellenállni, ha ez Istentől van.

Így elestem - az egész 6 láb 4 hüvelyk testem a földön feküdt. A tömeg zajongott. Meglepetéssel és örömmel látták: egy „római galléros pap" összeroskad Isten hatalma alatt.

Akkor gyorsan lábra álltam, nem voltam biztos, hogy nem löktek-e meg. Az evangelizáló újra imádkozott, újra éreztem a nyomást a homlokomon, melynek nem álltam ellen. Újra elestem...

Zavarba ejtő volt. Mások, tudom valami jót tapasztaltak. Ha csak a saját tapasztalatom után megyek, úgy ítéltem volna meg, hogy semmi különös nem történt velem. Azonkívül azon tűnödtem, nem egyszerűen meglöktek és elvesztettem az egyensúlyomat? Nem tudtam, mit tartsak az egészről.

A katolikus egyház hagyománya

Mindez eszembe juttatott néhány dolgot, amiről a szentek életében olvastam és amit mások írtak lelki élményeikről az egyház különböző korszakában. Avilai Szt. Teréz pl. olyan élményekről írt, ahol a test mintegy összeomlik a tapasztalatok intenzitása miatt. Önéletrajzában például így ír:

„Mialatt így keresi Istent a lélek, tudatára ébred, hogy csaknem teljesen eltűnik, egyfajta újulásba esik, rendkívüli nagy és édes örömérzettel. Légzése fokozatosan megszűnik és minden testi ereje fogyni kezd, még kezeit sem tudja megmozdítani nagy fájdalom nélkül; szeme akaratlanul lecsukódik, vagy ha nyitva marad, alig lát vele... Érzékeivel semmit sem fog fel, ezek különben is csak hátráltatják lelki örömét és így inkább ártanak, mint segítenek. Igyekezete, hogy megszólaljon, hiábavaló: elméje egyetlen szót sem tud megformálni és ha tudna is, nem lenne ereje kiejteni. Mert ebben az állapotban minden külső erő eltűnik, míg a lélek ereje fokozódik, hogy annál inkább élvezze boldogságának megvalósulását. A megtapasztalt külső öröm nagy és egészen tisztán felismerhető.

Ez az ima azonban, bármeddig tartson is, nem árt; legalábbis nálam sohasem és arra sem emlékszem, hogy valaha rossz hatását éreztem volna, ha megadta nekem az Úr ezt a kedvezményt, bármilyen rosszul is voltam: inkább általában sokkal jobban vagyok. Milyen nagy bajt okozhat ilyen nagy áldás? A külső hatások olyan jelentősek, hogy kétségkívül valami nagy dolog történt: erővesztést tapasztalunk, de az élmény annyira örömteli, hogy erőnk utána megnövekedik."

Teréz élményét természetesen nagy Istennel való egyesülése eredményezte - rendkívüli szent volt. De emlékszem arra is, mi történt közönséges emberekkel

John Tauler szolgálata révén, aki német domonkos hitszónok volt a 14. században.

Elolvastam több történetét, mikor újonc voltam Winonaban Minnesota államban 1950-ben és mindig újra emlékeztem rá. John híres hitszónok volt Kölnben és egész nap a sekrestyében beszélgetett egy laikus testvérrel, aki szentbeszédeiről jegyzeteket készített. Mikor John sürgette, mondja meg, mi a véleménye a prédikációiról, a laikus nagyon vonakodott a választól. De végülis addig sürgette, míg megmondta, úgy érzi, hogy John hasonló a farizeusokhoz, akik inkább az intellektuel büszkeségével működnek, mint a Lélek világosságával. Johnt természetesen ez szíven ütötte. Az első küzdelem után felajánlott egy szokatlan dolgot (különösen abban a korban): hogy aláveti magát a laikus irányításának. Ez az ember megmondta Johnnak, hagyja abba a prédikálást és imádkozzék, végezzen egy ideig tanulmányokat. Mikor John ezt megtette, domonkos testvérei azt gondolták, megzavarodott és kinevették. Azután egyik nap, amint nagy szenvedés közepette imádkozott: ... testi füleivel hallott egy hangot, mely azt mondta: „tarts ki erősen békédben és bízzál Istenben és ne felejtsd el, hogy amikor Ő a földön járt emberi természetében, mikor testi betegségekből gyógyította az embereket, lelküket is egészségessé tette." E szavak hallatára elvesztette minden érzékét s gondolkodóképességét és nem tudta vajon elragadtatott-e, vagy nem,sem azt, hogy hogyan. De mikor újra magához tért, rájött, hogy nagy változás történt benne. Minden belső és külső képessége új erő tudatában volt, és a dolgokban való tisztánlátás adományát kapta, ami azelőtt nagyon különös és idegen volt számára.

A laikus válasza erre az eseményre figyelemreméltó volt: „Mondom neked, hogy most legeslegelső alkalommal megérintett a Fölséges. És ezt tudnod kell: ahogyan előzőleg a betű megölt, úgy most ugyanaz tesz elevenné újra. Mert tanításod most Istentől, a Szentlélektől jön, holott azelőtt a testtől jött. Most tied a Szentlélek világossága, melyet Isten kegyelméből kaptál, és a Szentírás benned van. Ezért most nagy előnyöd van és a jövőben sokkal jobban megérted a Szentírást, mint előzőleg, mert jól tudod, hogy az Írás sok helyen ellentmondani látszik önmagának. De most a Szentlélek világosságában megkaptad az isteni kegyelmet és magadban birtokolod a Szentírást, így meg fogod érteni, hogy minden Írásnak ugyanaz a jelentése és sohasem mond ellent önmagának."

Röviden úgy tűnik, hogy John Tauler, domonkos rendemnek „spirituel author"-ja, lelki tekintélye, megkapta a „Szentlélekben való megnyugvást", de nem a testi megnyilvánulása a fontos, hanem ami lelkében ment végbe: 1. Isten tapasztalati módon érintette meg első alkalommal és, 2. megkapta a megértés adományát.

A laikus testvér idővel megadta neki az engedélyt, hogy újra prédikálni kezdjen - mintegy két évvel azután, hogy csendben elvonultan élt. Az első szentbeszédénél olyan erősen kezdett sírni, hogy nem tudott prédikálni, amiért domonkos testvérei megint kinevették. De azután újra megpróbálta. Ezúttal olyan hatásosan imádkozott, hogy: „Mikor ennek a szentbeszédnek vége volt, a Mester misézni ment... de legalább 40 ember ott maradt a templom körüli temető kertben fekve, mintegy ájultan.Mikor az az ember, aki előzőleg tanácsot adott a Mesternek, megtudta, - elmondta a Mesternek és mikor vége volt a misének, kivezette a sírkertbe, hogy lássa ezeket az embereket és állapítsa meg, mi a bajuk. De azalatt míg misézett, azok felkeltek és elmentek 12 kivételével, akik még mindig ott feküdtek. Akkor a Mester mondta a férfinak: Kedves fiam, mit gondolsz, mit kellene tennünk ezekkel az emberekkel? Azután az ember odament mindegyikhez és megérintette őket. De csak kissé mozdultak meg és majdnem úgy feküdtek ott, mintha halottak lennének. Ez nagyon különös dolog volt a Mester számára, mert még sohase látott hozzá hasonlót... Végül mondta az ember: Ezek az emberek még élnek és könyörgöm neked, kérj a nővérektől engedélyt, hogy vitessék őket fedett helyre, nehogy a hideg éjszakai levegőben a földön fekve megfázzanak. És így a Mester bevitette őket egy meleg helyre. Aztán a nővérek mondták: Kedves uram, itt van egyik nővérünk is, akivel ugyanez a dolog történt és úgy fekszik az ágyban, mintha meghalt volna. Később a Mester szobájába mentek, ahol a laikus testvér így szólt: Láttál valaha ilyet életedben? Most világosan látod, milyen csodákat tesz Isten olyan valaki által, aki művének megfelelő eszköze. Kedves uram, előre látom, hogy ez a szentbeszéd sok embert fog megindítani és megbeszélik egymással. Ha megfelel akaratodnak, azt tanácsolnám, hagyd ezeket a gyenge gyermekeket békében egy ideig, mert sok időre van szükségük, hogy ezzel a szentbeszéddel foglalkozzanak."

Mivel emlékeztem, hogy ezt a beszámolót a római katolikus hagyomány hagyományos lelki irodalmából vettem, ez segített abban, hogy ez az egész ne okozzon meglepetést, hanem lássam, hogy ilyen rendkívüli jelenségek hétköznapi emberekkel is megtörténhetnek (Tauler életrajza „ezek a gyenge gyermekek" kifejezéssel utal rájuk); hogy az alapvető cél belső áldás volt (ebben az esetben a szentbeszéd értelmébe való behatolás). És a külső reklámozás célja nem volt egészen helytelenül alkalmazva: az emberek majd megbeszélik egymás között, hogy a papságnak nagy hasznára van („most tisztán láthatod milyen csodákat művel Isten"), hogy ezek a jelenségek, úgy látszik Tauler előtt nem fordultak elő, vagy bárki legyen Isten meghatalmazottja, bizonyos mértékig eltelik Isten képességével a szolgálatra; hogy az, aki „megnyugodott a Lélekben" arra számíthat, hogy eltölthet bizonyos időt ebben az állapotban és ennek időtartama változó.

Mindezek a meggondolások elmém hátterében felkészítettek arra, hogy ne fordítsak hátat a „Lélekben való megnyugvásnak", ha ez Istentől felkínált áldás. Mint már említettem, szolgálatomban csak

Tanúságtétel

„Az Úr minden szorongatásból kiragadott engem."

Súlyos depressziós állapotomban az Úrhoz kiáltottam, és Ő megszabadított engem. Súlyos félelmeim közepette az Úrhoz kiáltottam, és megszűntek félelmeim.

Elmondtam az emlékezet-gyógyító imát, és Isten megadta a sírás kegyelmét: „Boldogok akik sírnak, mert megvigasztaltatnak."

Mindez egy fél éve történik velem, és Isten kegyelme árad felém.

Napi áldozó lettem. Kántor vagyok, és súlyosan sérült plébánosomat gyógyítom a szeretettel, amely kiáradt a szívembe, mert kértem a Szentlélektől.

Mindig azt mondogatom: „Nem nékem, nem nékem, hanem Néked Uram legyen dicsőség!"

Isten megadta, hogy sírva könyörögjek plébánosomért, és egyházközségünk, ami a békétlenség, félelem, gyűlölet helye volt, most átalakul a Szentlélek által.

Ez olyan csodálatos folyamat, hogy örömömben csak sírok, sírok, ha erre gondolok.

Tegnap olvastam a zsolozsmában: „Ime mily jó, és mily gyönyörűséges - ha együtt laknak a testvérek egyességben", és sírtam ezeken a sorokon, mert azokra a szenvedésekre gondoltam, amit eddig egymásnak okoztunk az egyházközségben, és arra, hogy most már kiáradt ránk a Szentlélek kegyelme, és feloldódnak iszonyú, fájdalmas görcseink, és a szeretet által elfogadjuk egymást.

Mint egy csodát, úgy nézem életemet, amely még mindig meglevő bűneim ellenére kivirágzott, csak kérdezem egyre Istent, hogy most már minden meg fog változni?

Szépen énekeltem eddig is, de most annyi év után értettem meg: Mit jelent lélekből énekelni. Óriási hatással van ez az emberekre, megindítja, és Istenhez emeli őket.

Az igék, amiket napról napra hallottam, élővé váltak számomra: „Isten szava élő és átható, élesebb minden kétélű kardnál." A szentmise élni kezdett számomra. A papokra is nagy hatással van a lélekből éneklésem, és ők is lélekből beszélnek, így előfordul Isten kegyelméből, hogy a szentmise mindannyiunkra leírhatatlan hatású, örömteli, és kézzelfoghatóan megtisztító hatású.

Engesztelő zsolozsmát sokszor tartottam a meg nem született magzatokért, és Isten megadta hogy olyan szépen énekeljek és imádkozzak, hogy az emberek sírjanak és meginduljanak mélyen. A könny megtisztulást hoz. Természetesen az emberek szemébe nézve énekelek, tudok az énekemmel vigasztalást és reményt nyújtani.

Még nem tudom, mi az a nyelveken szólás, de gregoriánt énekeltem egy hangversenyen egyedül, csodálatos volt, ahogy a templomban áradt a hang, és az Istenszeretet örömét énekeltem ki magamból, remegni kezdett a szám, és ahogy az emberek néztek rám, láttam, hogy átadom nekik az Örömöt, és mélyen megindultan néztek rám.

A gyerekeimmel is megváltozott a kapcsolatom, imádkozom, hogy gyógyuljanak be azok a sebek, amiket eddig nekik bűneim okoztak. A férjemmel is megváltozott a kapcsolatom. Csak nézek, mintha mozogna alattam a föld, és egy teljes, új világ alakulna ki. Életem minden területén ez van.

Köszönöm Neked, Istenem! *Gabi*

MEDJUGORJE, 1992. januári üzenet:

Drága gyermekek ma arra hívlak meg benneteket, hogy **újítsátok fel családjaitokban az (együtt mondott) imádságot és akkor minden család öröm lesz Fiam Jézus számára.**

Ezért drága gyermekek **imádkozzatok** és szenteljetek több időt Jézusnak, akkor képesek lesztek a legnehezebb betegségeket, kereszteket is megérteni és elfogadni.

Veletek vagyok és szeretnélek szívembe zárni és megvédeni benneteket, de ti még nem határoztatok.

Ezért kérem tőletek drága gyermekek, hogy **imádkozzatok,** mert ha imádkoztok lehetőségem nyílik segíteni nektek.

Imádkozzatok én drága kicsinyeim, hogy az imádság mindennapi eledeletekké válhasson.

Köszönöm, hogy hallgattatok meghívásomra.

23 (22). ZSOLTÁR 1991-BEN

Az Úr az én Pásztorom
biztonságot és védettséget adott szüleim házában,
nem volt hiányom semmiben.

Hegyek és erdők vettek körül,
játszhattam a réten és a patak mellett.

Még gyermek voltam, amikor nevemen szólítottál,
új útra hívtál.

Kivezettél otthonomból a nagy városba;
a világ idegen lett és ellenséges.

Akkor karodba emeltél és rám mosolyogtál:
„Ne félj, kedves vagy nekem!"

Szövetséget kötöttél velem egy életre, -
és megjelöltél.

Büszke voltam és boldog,
hogy Nálad lakhatom.

Betereltél egy akolba, s a világ szép lett:
testvéreim szerettek, és én is őket.

Majd kivezettél a tágas mezőre,
és megéreztem a szabadág illatát.

Vezettél sötét völgyeken, szakadékok között,
egyik kezedben bot, a másik vállamon nyugszik.

Az országot rablók tartották kezükben,
olykor bujkálnunk kellett.

Amikor bíróság elé hurcoltak,
megadtad a belső szabadság jóízét.

Mindig újra kivezettél házamból és társaim köréből,
és minden köteléket elszakítottál,
nevedhez híven.

Megengedted, hogy néha átvegyem a pásztorbotot,
de hamarosan félelem töltött el,
mert nem éreztem kezed érintését.

Gyermekeidet bíztad rám: a kicsiket, gyöngéket,
betegeket és mellőzötteket,
és szolgálni tanítottál.

Elvezettél az Égő Csipkebokorhoz,
és földreborultam: Te vagy az!

Azt modtad, a közelében élhetek,
de a Titok titok marad, amíg élek.

Megtanítottál tisztelettel közeledni a legkisebbekhez is,
mert valamennyien a Te titkod hordozói.

Te vagy az én Pásztorom, nem hiányzik semmi,
és bár otthonom az egész világ,

Csak Nálad lehetek otthon most,
és örök időkön át.
Amen.

Horváth Ilona

Katona István:

A Szentlélek és a karizmák megnyilvánulása a Fiorettiben és Szt. Ferenc életében

Néhány évtizeddel ezelőtt divat volt a Fiorettit jámbor legendának tekinteni, aminek nagyon kevés köze van a valósághoz. Napjaink karizmatikus történésének fényében egyre inkább tért hódít az a vélemény, hogy - néhány kisebb részlettől eltekintve -, a valósággal állunk szembe. A Fiorettit lapozva fölismerhetjük, hogy mi mindent tud az isteni kegyelem művelni abban a szívben, amely teljesen átadja magát neki. Szt. Ferenc világi ember volt, mégis az egyház oszlopa lett. Elindított a Szentlélek által egy olyan megújulást, amely az európai kereszténységet lelkivé, radikálissá, imádságossá változtatta. A Szentatya évek óta kéri a világiakat, hogy ismerjék fel hivatásukat az egyházban. Rajtuk múlik, hogy az evangélium fénye mennyire járja át a társadalmat. Miért ne lehetne ma is átélni Európának egy olyan megújulást, mint 750 évvel ezelőtt. De kell ehhez egy szív, amely tökéletesen átadja magát Istennek. Lesz-e egy ilyen szív?

Az alábbiakban néhány karizmatikus eseményt kigyűjtöttem a Fiorettiből (Bécs, 1978), hogy felismerjük a Szentlélek működését Szt. Ferenc és közösségének életében!

Gyógyítás karizmája: „Az isteni erő és csoda következtében, ahol Szt. Ferenc kezeivel érintette (a leprást), eltűnt a lepra és a testrész tökéletesen meggyógyult" (25. fejezet). „Szent Ferenc előbb imádkozott, majd szent kezét a gyermek hasára tette, mire a daganat azonnal lelohadt, és a fiúcska teljesen meggyógyult" (197. oldal).

Igehirdetés karizmája: „Midőn Szt. Ferenc Bolognába érkezett... egy magasabb helyre állt föl és a Szentlélek ihletésére prédikálni kezdett. Olyan fenségesen beszélt, mintha nem is ember, hanem angyal szólt volna.Ihletett szavai hegyes nyílként járták át hallgatói szívét s hatására az emberek sokasága bűnbánatra tért" (27. fejezet). „Szent Ferenc lelkes hévvel kezdte hirdetni Isten szavát, tolmácsolva, amit a Szentlélek ajkára adott" (18. fejezet).

Nyelvek karizmája: „Masseo testvér annyira eltelt Isten ajándékával és megvilágosító kegyelmével, hogy attól kezdve szüntelen ujjongásban élt. Amikor imádkozott, gyakran még akkor is föl-fölujjongott, galamb módjára tompán egyhangú u-u-u búgást hallatva" (32. fejezet). Levitáció: „Látták, amint karjait kereszt alakban mellére téve imádkozik, jó darabon fölemelkedik a földről" (174, 180. oldal).

Lélekben-nyugvás: „Mindnyájan elragadtatásba estek, holttestként a földre zuhantak és mit sem észleltek ebből a világból" (14. fejezet).

Lelki öröm: „Bensejében oly nagy édességet érzett és a Szentlélek akkora örömmel töltötte el szívét, mint még soha életében" (13. fejezet). „János testvér lelke annyira csordultig telt az isteni kegyelemmel, hogy nem türtőztethette magát és hangosan kiáltozott" (166. oldal).

Ételszaporítás: „A szőlőt teljesen letarolták... a pap kádba gyűjtötte a maradékot és Szt. Ferenc ígérete szerint 20 akó kitünő bort préselt ki belőle" (19. fejezet).

Lélekbe-látás: „Az isteni bölcsesség fénye föltárta előttem az ő szívét és előtte az enyémet; így isteni közreműködéssel kiolvashattuk egymás szívéből azt, ami mondandónk volt egymásnak" (34. fejezet).

Látomás: „Szt. Ferencnek nagy fényességben megjelent Péter és Pál apostol" (13. fejezet).

Elragadtatás: „Az isteni kegyelem nagy bősége szállt le rájuk és mindnyájan elragadtatásba estek... a környék lakosai megértették, hogy nem földi, hanem mennyei tüzet láttak, amit Isten csodálatos módon azért gyújtott, hogy láthatóvá tegye az égő isteni szeretetet, amelytől ezek a jámbor barátok és szent nővérek lángoltak" (15. fejezet).

Ördögűzés: „Szt. Ferenc előbb imába merült, majd keresztet vetett az asszonyra és megparancsolta az ördögnek, hogy távozzék. Azonnal kiment belőle az ördög, s az asszony testileg-lelkileg meggyógyult."

Jövőbe-látás: „Az áldott Krisztus az ő végtelen kegyelmében kinyilatkoztatta nekem, hogy rövidesen itt lesz életem vége" (207. oldal).

Szenvedés karizmája: „Úgy látszott, hogy kezei és lábai át voltak szögezve... jobb mellén egy lándzsaverte, be nem forradt, piros és véres seb jelent meg" (193. oldal).

Gottfried A. Waldvogel

Az Istennek tetsző hálaáldozat

A régi időkben a latinul beszélő keresztények ezekkel a szavakkal köszöntötték egymást: „Laudate Jesum Christum!" „Dicsérjétek Jézus Krisztust!"

Örülök, hogy ezt a köszöntést most újra életre hívják. Dicsőség az Úrnak! Micsoda felséges köszöntési mód!

Az egyik barátom végigutazta Kelet-Európát és olyan országba érkezett, amelynek nyelvét nem ismerte. Úgy tudta, hogy a pályaudvaron egy testvér várja, akit nem ismer. A barátom ebben a szükséghelyzetében minden félelem nélkül kiáltani kezdett a peronon: „Halleluja!" Erre egy férfi közeledett felé, aki megértette ezt az üdvözlést. A „halleluja" szó nem mást jelent, mint: Dicsőség az Úrnak! Úgy tűnik, ez a nemzetközi jelszó Isten népe között.

A dicsőítéssel kapcsolatosan olvassuk el a Zsidókhoz írt levél 13. fejezetének 15. versét: „Mutassuk be általa Istennek szüntelenül a dícséret áldozatát: nevének ajkunkon fakadó magasztalását." A Biblia itt arra szólít fel bennünket, hogy folytonosan dicsérjük és magasztaljuk az Urat. Ez természetesen nem az egyetlen olyan ige, amely azt mondja, hogy mindenkor dicsérjük az Urat. A zsoltárokban nagyon gyakran olvasunk az Úr dicsőítéséről. Számos helyen találkozunk ezzel a felszólítással: Dicsérjétek az Urat! Az Ige tehát arra hív bennünket, hogy mindenkor dicsérjük az Urat és ezt teljes bensőnkből, teljes szívünkből tegyük. A fenti idézet arra szólít fel bennünket, hogy szüntelenül vigyünk hálaáldozatot Isten elé. A fenti ige arról is beszél, hogy a hálaáldozat az Ő nevének megvallása.

Ma csak nagyon kevés olyan ember van a világon, aki valóban és teljes szívéből dicséri az Urat. Mindazonáltal van Istennek egy népe, amely dicséri őt, egy népe, amely a dicséretben találja gyönyörűségét és amelynek természetévé vált az Úr dicsőítése és magasztalása. Ez az a nép, amely az Úr Jézust személyes Megváltójaként ismeri és szüntelenül dicséri Őt, mert a dicséret által juttatja kifejezésre azt, hogy hálás Isten jóságáért, áldásaiért és a megmentésért. Ebben rejlik a dicsőítés valódi célja. Amint azt már említettük, a dicsőítés és magasztalás az Ő nevének megvallását jelenti. Az Ő neve kezeskedik az üdvösségért. Ezért az Ő nevét csak az az ember képes megvallani, aki Krisztusban megtalálta az üdvösséget.

Különböző módokon dicsérhetjük az Urat. Az egyik legjobb mód az énekdicséret. A 40. zsoltárban, amelyben Dávid csodálatos megmentését vallja meg, ezt olvashatjuk: „Az Úr új éneket adott szájamba, a mi Istenünknek dicséretét." Dicsérjük az Urat zsoltárok és dicsérő énekek éneklésével. Ezáltal felmagasztaljuk a mi Istenünket. Az ilyen dicséret, amely teljes szívünkből jön, kedves Isten előtt. Ujjongásunkkal is dicsérjük az Urat. A Biblia azt mondja: „Boldog nép az, amely ujjongani tud!" (Zsolt 89).

A Jelenések könyvében olvashatjuk, hogy a menny dicsőségében a szentek ujjongással és hallelujával fogják dicsérni a Bárányt, amely dicséret nagy vizeknek zúgásaként és hatalmas mennydörgés szavaként visszhangzik majd.

A zsoltárok arra szólítanak fel bennünket, hogy különböző hangszerekkel dicsérjük és magasztaljuk az Urat. Ha felebarátunknak személyes tanúságot teszünk Isten jóságáról, azzal is az Urat dicsérjük.

Az előzőekben idézett ige arra hív bennünket, hogy szüntelenül dicsérjük az Urat. Ha a kísértés idején nem érzünk kedvet a dicsérethez, hit által dicsérhetjük Istent: Isten jóságát és hűségét, amelyet életünkben megtapasztalhattunk, mindig kifejezésre juttathatjuk, függetlenül attól, hogy érezzük-e pillanatnyilag vagy sem. Ez a hit által való dicséret, amely kedves Isten előtt. A dicséret erős fegyver a sötétség erőinek befolyása ellen, mert felemeli szívünket, megerősíti bizalmunkat és felmagasztalja Istent.

Talán csodálkozol azon, hogy hálaáldozatról beszélünk. Vannak prédikátorok, akik a hálaáldozatról ilyen magyarázatot adnak: „Az áldozat mindig valami nehéz dolgot jelent; nehezünkre esik áldozatot hozni. Ugyanígy nehezünkre esik néha az Urat dicsérni. Ha annak ellenére megtesszük, hogy nincs hozzá kedvünk, akkor ez számunkra áldozatot jelent. Arra kényszerítjük magunkat, hogy hálaáldozatot mutassunk be az Úrnak." Nem hiszem, hogy ezt jelentené a hálaáldozat. Meglehet, hogy néha kísértések között vagyunk, de ha ilyenkor feltekintünk Jézusra és emlékezünk az Ő örökkévaló és megváltoztathatatlan kegyelmére és hűségére, akkor dicsérjük Őt, mégpedig teljes szívünkből. Az Urat dicsérni nem nehéz dolog. Nem jelent számunkra áldozatot ebben az értelemben. S miközben dicsérjük Őt, abban a bizonyosságban, hogy Ő hűséges és ígéretei igazak, hitünk teljesebb lesz és szívünk újólag megtelik az Úr örömével.

Inkább azt gondolom, hogy ez csak szimbólum, egy kép, amellyel az Újszövetségben még gyakrabban találkozhatunk. Az Ószövetségben az áldozati szolgálatra papokat választottak; csak nekik volt szabad az áldozatot az oltáron bemutatni. Az Úrnak ehhez a szolgálatához a papoknak különösen meg kellett előtte tisztítaniuk magukat. Az Újszövetségben Jézus

Vére és Lelke minden hívőt megtisztít Isten szolgálatára. Az Úr dicsérete az újszövetségi papi szolgálatnak az egyik legfontosabb része.

Jézus Krisztus lehetővé tette számukra, hogy mindenkor valódi hálaáldozattal áldozzunk Istennek. A hálaáldozattal felmagasztaljuk Istent és Ő megáld bennünket; de nemcsak bennünket, hanem Istennek más gyermekeit is, azáltal, hogy a dicsőítés erősíti és bátorítja őket. Ehhez még egy gondolatot kell hozzáfűznünk. A Biblia azt mondja, hogy a hálaáldozatot mindenkor Őáltala mutatjuk be Istennek. Ez nemcsak azt jelenti, hogy Jézus Krisztus dicséretünknek egyedüli oka, bár a Benne való üdvösség elegendő indíték a dicséretre, hanem többet jelent ennél: Azt jelenti, hogy miközben szívünket kitárjuk Isten előtt és dicsérettel áldozunk, Jézus Lelke segítségünkre jön és lelkesít bennünket, hogy helyes módon tudjuk dicsérni az Urat. Dicséretünk Krisztus és a Szentlélek által száll fel jóillatú tömjénáldozatként Istenhez.

Óh, micsoda kiváltság is beteljesedve lenni a Szentlélekkel! A dicséret és magasztalás az egyik legnagyobb bizonyítéka ennek. Még soha senkivel sem találkoztam, aki valóban be volt teljesedve Szentlélekkel és nem dicsérte volna az Urat. Az Apostolok cselekedetei 10. részének 46. versében olvassuk, hogy Kornéliusz házanépe magasztalta Istent, amikor a Szentlélek leszállt rájuk és betöltötte őket. Így történt pünkösd napján is.

Szeretett Testvérem, vegyük komolyan Isten Igéjének felszólítását a dicséretre, öltsük magunkra a dicséret köntösét, mert érdemes!

* * *

NINCS MÁR KÖZÉPÚT

Ma már nincs többé ún. arany középút, nem lehet „olcsó kegyelemből" élni és öntelt, polgári keresztény életben járni. Nagyon komolyan szól az Ige arról, hogy még a hívők között is szétválás történik. Jézus tíz szűzről beszél, akik elébe mennek, tehát hívők és mégis csak a felét ismeri el Jézus. A másik résznek azt mondja: „Nem ismerlek titeket." Lámpásaikban nem volt olaj, a szeretet tüze hiányzott a szívükből, ezért nem mentheti ki őket a pusztulásból, amikor visszajön. Átaludták az időt, amely lehetőséget adott volna nekik -mint még soha - és nem készültek fel a döntő órára.

Ma tehát csak arról van szó, hogy szívünkben égjen az a tény: *ma olyan időt élünk, mint még soha! Ezért aki ma ugyanúgy él, mint ezelőtt, már azokhoz tartozik, akik ki vannak szolgáltatva az eljövendő pusztulásnak.* Ezt az igazságot nem tagadhatjuk le! Nem engedheted el a füled mellett Jézus szeretetteljes szavait, amellyel az utolsó órában feléd kiáltja: élj ma úgy, mint még soha! Add át magad nekem, add nekem az első szeretetedet, amit elhagytál! Igyekezz szeretni felebarátaidat, különösen azokat, akiket nehéz szeretned - jobban, mint eddig tetted. Végy időt az imádságra úgy, mint még soha! Szakadj el ma a földi megkötöttségektől, amelyek még fogva tartanak úgy, mint még soha. Harcold a hit harcait a bűn ellen úgy, mint eddig még soha!

Jézus mint Szabadító és Megváltó áll előtted és kezében ott van mindaz, amire szükséged van ehhez a harchoz. Kegyelemből ajándékozza neked szeretetét és minden ajándékát. Csak egy dolog a döntő: igazán ezt választod-e, igazán elszakadsz-e a másiktól? Isten csak üres kezekbe helyezi az imádság és szeretet kincseit. De aki kér, az kap annyit, hogy bőségesen elég lesz arra a gonosz időre, úgyhogy megállhat majd akkor is, mint megvigasztalt, mint Isten szeretetében biztonságba helyezett, aki

felemelheti a fejét, mert közeledik a megváltása. Aki akarja, jöjjön és kérje azt a gazdag kegyelmet, amire a küzdelemhez és könyörgéshez saját magának és mindenkinek szüksége van, hogy megmeneküljön. Jézus, aki maga a szeretet és nem akarja, hogy az emberek elvesszenek és pusztulásba jussanak, hanem hogy megmeneküljenek, odadobja nekünk a mentőkötelet. Aki megragadja és azzal Jézushoz kapcsolja magát, az a nagy nyomorúság idején belsőleg mindenképpen megmenekül, de lehet, a külső nyomorúságokból is - s ez sokaknak alkalmat ad, hogy megragadják a szabadulást.

Basilea

Legyetek hát okosak és éberek, és imádkozzatok!
Mindenekelőtt szeressétek egymást hűségesen, mert a szeretet leplet borít rengeteg bűnre.

(1P 4.7-8)

Álom a közösségről

Az Egyházban már sokan álmodtak olyan közösségről, mely Isten szeretetének továbbadásában fedezi föl alapját (Szent Ferenc, Avilai Szent Teréz, Foucauld atya, Jean Vanier, Teréz anya, stb.). Ezek mögött a nevek mögött élő közösségek vannak, vonzó, erős jelei ma is az Egyháznak a világban.

Hogy én is merjek álmodni, ahhoz két fölismerés kellett:

1. Ma ugyanaz testvéreim vágya, ami régen is oly sok lányt és fiút, asszonyt és férfit késztetett, hogy szeretetüket megosszák egymás közt, és hatékony, eleven példái legyenek Isten Uralmának, így szolgálva az emberiség javát.

2. Ugyanakkor egy új kornak új kihívásai, kérdései vannak, melyre a szent elődök nyomán nekünk kell új, hiteles választ adni.

Egy közösségről álmodom:

- ahol boldogan örvendezünk egymás karizmáinak, hogy szabadon kibontakozhassanak Isten nekünk adott ajándékai az Egyház és az emberi család javára (vö. Gal 5,22-23; 1Kor 12,1-11),
- amelyben elfogadjuk egymás sutaságait is (Kol 3,13),
- amelyet a hála, az öröm és a dicséret Lelke foglal le magának,
- amelyben és amely által Isten Vigasztaló Szentlelke működik (Jn 16,7),
- amely tud „együtt sírni a sírókkal és együtt örvendezni az örvendezőkkel" (Róm 12,15),
- amelyik „Lélek szerint él" (Gal 5,16), méghozzá Isten tüzes Lelke járja át a testvéreket (MTörv 4,24),
- ahol újra meg újra vissza tudunk térni „az első szerelemhez" (Jel 2,4), amely sohasem válik „langyossá" (Jel 3,16).
- amelyik „nem keresi a maga javát, türelmes és jóságos" (1Kor 13,4-5),
- amely a megfeszített Krisztust hirdeti a ma emberének (vö. 1Kor 1,23),
- ahol mindenünk a szegényeké lesz (vö. ApCsel 4,32-37), ők pedig a „mi kincseink" lesznek (Szent Lőrinc diakónus),
- ahol „a hatalom, a gazdagság, a bölcsesség, az erő, a tisztelet, a dicsőség és az áldás" egyedül Istené (Jel 5,12),
- amely menyasszonyként fölkészült a Bárány menyegzőjére (vö. Jel 19,7), és boldog örömmel várja azt a közeli órát, amikor Jézus eljön újra (vö. Jel 22,20),
- ahol egyként követjük a názáreti munkás Jézust és a gyógyító-tanító Jézust,
- amelyben „megalázkodunk Isten hatalmas keze alatt" és „minden gondunkat Őreá hagyjuk" (1Pét 5,6-7),
- amelyben maga „a Lélek imádkozik" (Róm 8,26),
- ahol már „nincs többé görög vagy zsidó, körülmetélt vagy körülmetéletlen, rabszolga vagy szabad, hanem minden és mindenben Krisztus" (Kol 3,11), mert „mindnyájunkat egy Lélek itatott át" (1Kor 12,13),
- amely várja Jézust, aki „az ajtóban áll és zörget" (Jel 3,20).

Ha idáig elolvastad e sorokat, most megosztom Veled életem titkát: nemcsak álmodom erről a közösségről, hanem remélem, hogy megvalósul. Mivel hiszek Istennek, és merek hinni az Ő hívó szavának, ezért megalapozott a reményem. Hát így remélek egy közösséget, ahol „egy lesz szívünk-lelkünk" (ApCsel 4,32).

A Lélek és a menyasszony hív: „Jöjj el!" Aki hallja, hívjon: „Jöjj el!" Aki szomjazik, jöjjön, s aki kívánja az élet vizét, igyék ingyen.

Aki minderről tanúskodik, kijelenti: „Igen, hamarosan eljövök." Úgy legyen! Jöjj el, Uram, Jézus!

Az Úr Jézus Krisztus kegyelme legyen minden szenttel! Amen.

(Jel 22,17; 20-21)

Máté testvér

A Lélek gyümölcsei viszont:

szeretet, öröm, békesség, türelem, kedvesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás.

Ha a Lélek szerint élünk, viselkedjünk is a Léleknek megfelelően.

(Gal 5.22,25)

Tardif atya előadása 1990. október 6-án du. Linzben

Mindig örülök, ha a püspök közénk jön, mert ő az egyház pásztora. Ha a püspök velünk van, érezzük, hogy mi az egyház szívében vagyunk. (A linzi püspök helyet foglal az oltárnál a papok között.)

Mária modelljét szeretném most elmondani nektek. Mária, a karizmatikus élet modellje. Azt olvassuk a Lukács evangéliumban, hogy Jézus életének megindulása és a Szentlélek eljövetele egyidejűleg volt. Az angyal tudtára adta Máriának, hogy a Megváltó általa fog eljönni. Jézus a mennybemenetel előtt mondta, hogy a Szentlélek általa fog jönni. A Szentlélek Mária által lesz gyümölcsöző, mert Ő adta a világnak a Megváltót. A Szentlélek az utolsó vacsoránál is megjelent. Állandóan segíti az egyházat, hogy mindig újabb gyermekei legyenek. Isten országát terjeszti.

Csodálatos látni, hogy Mária hogyan tölti be a Magnificat-ban mondott próféciáját: „boldognak hirdet engem minden nemzedék". Ez a prófécia mára is vonatkozik. A kereszténység 20 évszázada alatt minden nemzedék fontosnak tartotta Mária szerepét. Voltak olyanok, akik nem ismerték fel ezt a szerepet. De minden nemzedék szentnek tekintette Máriát. A kánai menyegzőn nyilvánult meg először Mária közbenjárásának hatalma, amikor Jézus a vizet borrá változtatta. Mindannyian emlékszünk a történet leírására: Mária annyit mondott Fiának: „Nincs boruk." Majd a szolgáknak: „Tegyétek azt, amit mond." Biztos volt ugyanis kérésének meghallgatásában. Máriának olyan erős karizmatikus hite volt, hogy egyáltalán nem kételkedett Jézus segítségnyújtásában. Jézus itt mutatta meg először nagyságát. És ezt Mária segítette elő. A csoda különlegessége, hogy ima által történik. Van aki pontatlanul fejezi ki magát a Szűzanya által történt csodával kapcsolatban. Könnyen így fogalmaznak: „Mária meggyógyított." Így azonban nem jó. Mária nem akarja elvenni azt a dicsőséget, ami Jézusnak jár. A gyógyítás karizmája mindig újra és újra jelentkezett az egyházban. Máriának megvan a gyógyítás karizmája is. Senki sincs az egyház történetében, aki a gyógyítás karizmáját annyira gyakorolta volna, mint Mária. Különösen a kegyhelyeken nyilvánul ez meg. Ma este fogunk a betegek gyógyulásáért imádkozni és kérjük Mária közbenjárását is. Számtalan gyógyulás következett be már Mária által. Hangsúlyozom, hogy nem ő gyógyít, hanem az ő közbenjárására történik a gyógyulás.

Egy alkalommal Medjugorjében sok beteg volt a templomban. Az egyik látnok megkérdezte Máriát: „Tudsz-e gyógyítani?" Mária így felelt: „Nem, én nem tudok gyógyítani, csak Isten gyógyít. Én meg fogom kérni fiamat, Jézust, hogy gyógyítsa meg betegeiteket." És a látnokok látták, amint kitárja karjait. Azon az estén sokan meggyógyultak.

Csak Isten gyógyít! Hallottátok Mária válaszát: „Jézust, a fiamat fogom kérni, hogy gyógyítson." Mária könyörög, Jézus gyógyít, ez a gyógyítás karizmája. Lényege: Gyógyulást elnyerni ima által. Medjugorjében már kb. 300 igazolt gyógyulás következett be. Máriának csodálatos közbenjáró ereje van, mivel ő Krisztus Jézus anyja. Az ő gyógyító közbenjárása folytatódik imaközösségeinkben. Milyen sok anya tehetne tanúságot Mária közbenjárása által történt gyógyulásokról, amikor gyermekeik meggyógyultak.

Eszembe jutott erről egy történet. Messze vidékről jött egy asszony arra a plébániára (Dominikába), ahol laktam, hogy imát kérjen asztmájának gyógyulásáért. De éppen nem voltam otthon. Az asszony nagyon elszomorodott, de mielőtt visszaindult volna, bement a templomba, letérdelt és imádkozni kezdett. Egyszerűen így szólt Máriához: „Mária, Tardif atya nincs itthon. Kérlek, hogy könyörögj érettem gyógyulásomért." És elkezdte imádkozni a rózsafűzért. A rózsafűzér felénél nagy melegséget érzett mellében. Nem tudta mi az, végigmondta a rózsafűzért és elindult hazafelé. Amikor észrevette, hogy egyáltalán nem fullad, nyilvánvaló lett előtte gyógyulása. Mindenkinek tanúságot tett az eseményről. Igen, vannak, akik nagy utakat tesznek meg, hogy elnyerjék gyógyulásukat, pedig csak be kellene menniük a templomba. Emlékszem, hogy volt egy protestáns testvér a plébániámon, akivel sokban egyetértettünk, de a Mária-tisztelettel kapcsolatban nem. Mikor erről kezdtünk beszélni, mindig Pál apostolt idézte: Csak egy közbenjárónk van, Jézus. Mindig azt mondta, hogy ő közvetlenül akar Jézushoz imádkozni. Egyszer azonban az történt, hogy a barátom megbetegedett. Mikor meglátogattam, kért, hogy imádkozzam érte. „Én?" - kérdeztem -, majd így folytattam: „miért nem fordulsz közvetlenül Istenhez? Azt modtad, hogy Mária nem tud közbenjárni értünk, hát akkor én, a bűnös hogyan tudnék?"

Hála Istennek, ma már egyre több protestáns testvér elismeri Mária közbenjárását! Magától értetődő, hogy Máriának egészen különös közbenjáró ereje van Fiánál, hiszen ő az édesanyja. Eszembe jut ezzel kapcsolatban még egy történet. Egyik ország elnöke pompás nyaralót akart építeni. Kiírta a pályázatot az építészeknek. Szomszédjában éppen egy építészmérnök lakott, elkészítette a tervet és azt mondta 5 éves kisfiának: Ezt most vidd el az elnök feleségének. A kicsi elvitte, a feleség pedig bevitte férjének és mindkettőjüknek nagyon tetszett a terv. Az elnök szeretett volna valami emléket adni a kisfi-

únak és odavezette a páncélszekrényhez, majd kinyitva annak ajtaját, rámutatott egy csomó aprópénzre és így szólt: Nyúlj bele és vegyél a két kezedbe annyit, amennyit csak bírsz. A kisfiú nézte a sok pénzt, majd azt mondta az elnöknek: Te vegyél ki nekem, amennyit bírsz, mert a te kezeid nagyobbak, mint az enyémek.

Máriának nagyobb hatalma van Szentfia előtt, mint másoknak, mert ő az édesanyja. Ne féljünk tehát attól, hogy Máriát gyakran kérjük. Holnap ünnepeljük a Rózsafűzér Királynőjének ünnepét. Máriának megvan a prófétai, a csodatevés karizmája, van karizmatikus hite, gyógyítás karizmája és végül a nyelvek adománya. Azt olvassuk az Apostolok Cselekedeteiben, hogy ő is együtt imádkozott az apostolokkal a Szentlélek kiáradásáért. Pünkösdkor együtt volt az apostolokkal. A Szentírás azt írja, hogy mindnyájan elteltek Szentlélekkel és nyelveken beszéltek. Ha mindnyájan, akkor tehát Mária is. Nincs a Szentírásban, hogy Mária tiltakozott volna, hogy nem értem ezt az adományt, nem fogadhatom el. Ő is elfogadta. Máriának megvolt a nyelveken szólás karizmája. Sőt az evangelizáció karizmáját is megállapíthatjuk az ő életében. II. János Pál pápa azt mondta, hogy Mária az evangelizálás csillaga. Ő a legjobb evangelista! Ez a csillag olyan, mint az, amelyik elvezette a bölcseket Jézushoz. Mária Jézushoz vezet bennünket. A kánai menyegzőn azt mondta a szolgáknak: „Tegyétek, amit mond." Nekünk is azt mondja. Mi is, most is tegyünk mindent úgy, ahogy Jézus mondja. Mária nem azért jön, hogy újat mondjon, hanem hogy felidézze előttünk az evangéliumot, mert mi nagyon feledékenyek vagyunk. Lourdesban imádkozott a világ megtéréséért, ahogy Fatimában is tette. Mindig Jézus tanítását ismételte: „Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de lelkének kárát vallja." Medjugorjében is Mária az evangéliumból az alapvető üzenetekre emlékeztet: „Bocsássatok meg egymásnak. Őrizzétek meg a békét. Imádkozzatok. Böjtöljetek." Azt mondta, hogyha mindenki elvégezné havonta a szentgyónást, akkor nagy változást tapasztalna. Ha olvassuk az üzeneteket, összeáll előttünk az evangélium. Mária azért kér böjtöt és imát, mert vannak olyan dolgok, amelyek csak böjttel és imával érhetők el. Ahogy Jézus is mondta, bizonyos démonok csak a böjt és ima hatására távoznak. A kimutatások szerint eddig 14 millióan voltak Medjugorjében, hogy Máriát kérjék a békéért. Az ima által Berlin falai is lehullottak. Mária meghív bennünket, hogy naponta imádkozzuk a világ békéjéért a rózsafűzért. Vagy gondoljunk arra, hogy mi minden történt azokban az országokban, ahol nemrégen még a kommunizmus uralkodott. Ezek mind az ima eredményei. Keresztények milliói imádkoztak a békéért. Oroszország is meg fog térni. Szinte szemünk előtt látjuk ennek teljesülését. Egy-két évvel ezelőtt csak álom volt ez még. Az emberek azt gondolták, hogy nagyon soká fog ez megtörténni. És íme, már történik. Amit Mária elmondott a Szentlélek által, azt Jézus megvalósítja. Jézus kereszthalála előtt mondta nekünk: nézzétek anyátokat! Mária a Szentlélek menyasszonya. Különös, hogy Máriának milyen kitüntetései voltak. Jézus anyja... a legnagyobb az emberek között. Imaközösségeitekben ne felejtsetek el Máriához is szólni. Hallottam, hogy vannak egyesek, akik azt mondják: nincs szükségünk Máriára, mi csak Jézust akarjuk dicsérni. Nézd az evangéliumot, hogyan dicsérte Erzsébet Máriát: „Áldottabb vagy te minden asszonynál." Nem csodálatos ez? Gábor főangyal azt mondta: „Az Úr veled van." Mi imádkozhatunk Máriához, dicsérhetjük őt. Szeretném ismételni: Mária a karizmatikus élet modellje. Minden karizmatikus csoportnak Máriára kell néznie. Nem szabad félniük, hogy bizalmukat Máriába vessék, ahogy II. János Pál pápa is kifejezi iránta bizalmát és mindenütt, ahol megfordul a világon hirdeti a Mária-tisztelet fontosságát.

II. János Pál pápa beszéde a fiatalokhoz Budapesten

(1991. augusztus 19.)

„Isten tanítása bennetek van" (1Jn 2,14), ezért tudtok erősek lenni és legyőzni a rosszat. Isten ígérete ez, amellyel segítségéről biztosít. Az élet szava, amely bennünk marad, ha bízunk a Mindenhatóban. Ő irányítson benneteket minden napjaitokban. Így majd megnyílik előttetek az igazság, a jóság és a szeretet láthatára, a teljes üdvösség éltető titka.

Az isteni Igétől megvilágosítva, ti lesztek az új evangelizálás apostolai. Rátok hárul a feladat, a huszadik század mostani, utolsó évtizedében, hogy elvigyétek az evangéliumi üzenetet kortársaitoknak, és mindazoknak, akikkel találkoztok. Nektek kell átjárnotok a társadalmat a mindent megújító hit kovászával. Egyedül Krisztus az a fény, amely az emberi magány éjét megvilágítja. Egyedül Ő a remény, amely bátorítja útjukon a boldogságot kereső vándorokat.

Hallgassatok Krisztus szavára! Mindnyájan tőle kaptatok meghívást. Mindegyiketek kapott tőle egy nevet, amelyet csak Ő ismer. Az ifjúság az az életkor, amelyben mindenki a saját azonosságát keresi, hogy megtervezze a jövőjét. Bízzátok rá magatokat Krisztus irányítására, hogy meglássátok, hogyan tudjátok teljesen megvalósítani önmagatokat.

A katolikus karizmatikus megújulás nemzetközi hírei

Tanzánia

Ébred a karizmatikus megújulás Tanzániában, mégha az országnak sok részére nem is jutott el! 1991 nyarán tartottuk az első néhány fős „evangelizációs iskolát" fiatalok - a megújulás potenciális vezetői részére. Ötvenketten voltunk, az ország minden részéből.

Etienne Sion atya arról számolt be, hogy különösen két dolog tett rá mély benyomást. Az egyik, hogy a résztvevők több, mint felének volt szüksége félelem, a szeretet hiánya, idegeskedés és sok egyéb miatti belső gyógyulásra. A másik, hogy mindannyian boldogok voltak, amiért szilárd katolikus alapokon érezhették magukat. Közülük sokan állnak kapcsolatban a pünkösdistákkal, a különféle ébredési mozgalmakkal... és most úgy érezték, hogy katolikus találkozókra és összejövetelekre kell járniuk ahhoz, hogy újra megerősítsék a saját keresztény hagyományaikhoz való kapcsolódásukat.

Az együttlét ebben az evangelizációs iskolában a mély öröm és hálaadás időszaka volt. A résztvevők szívükben békével és megújulva távoztak, hogy terjesszék Jézus Krisztus Örömhírét.

„Szeretnék mindnyájatoknak köszönetet mondani, akik imádságaitokkal lehetővé tettétek, hogy néhány csoda is végbemenjen. Most, amikor írok nektek, már egy másik, felnőttek részére tartott evangelizációs iskola zajlik."

Dicsőítsük az Urat!

Etienne Sion atya

Ausztrália

1991 nyarán Brisbane-ban, a XII. Piusz Egyházi Szemináriumban tartották első nemzeti konferenciájukat a különböző egyházi mozgalmak. A konferencia témája, amelyen 20 mozgalom több, mint 300 képviselője vett részt, az „Evangélium hirdetése" volt.

A konferencia lehetőséget kínált ezeknek a közösségeknek arra, hogy egymásról halljanak és növekedjenek a mindegyikükben működő karizmák sokféleségének elfogadásában, mely karizmákat az Egyház életének és küldetésének erősítésére kapták.

Francis Rush, Brisbane érseke a konferenciát megnyitó szentmisén köszöntötte a résztvevőket és homíliájában emlékeztetett az 1985-ös Püspöki Szinódus záró dokumentumának szavaira: „Az apostoli mozgalmak és az új lelkiségi mozgalmak nagy reménység hordozói, ha - helyesen - az Egyház közösségében maradnak." Sőt továbbment és azt mondta: „Hálát adok Istennek a ti Jézus Krisztus iránti szeretetetekért és hálát adok azért a megértésért, amellyel a mi egyházunk felé fordultok. Mindannyian vigaszt jelentetek az itt jelenlevő papok, Cordes püspök úr és jómagam számára."

Paul Cordes püspök, a Laikusok Tanácsának elnökhelyettese a konferencia egyik legfontosabb előadója és éltető „motorja" volt. A konferenciát köszöntő előadásban azt a lényeges hozzájárulást emelte ki, amellyel az új mozgalmak részesedtek az Egyház életének megújításában. Majd kifejezte abbéli reményét, hogy a konferencia megerősíti ezen csoportok fáradozásait az új evangelizációért, a helyi egyházközségekkel közösen végzett munkájukban.

ICCRO - Vatikán város

Tánclépésben lejtő papok a csehszlovákiai Hradzsin székesegyház előtt? Vezetők egy csoportjának előadást tartani a pakisztáni Marimabadban, akik a Mária kegyhely földjére terített gyékényszőnyegeken ülnek? A brightoni 4000 fős nemzetközi karizmatikus konferencián résztvenni Angliában? Sejthettem volna valaha is, mi mindent fog elém tárni az Úr 1991-ben?

A válasz természetesen „nem". Ezek és még sok más esemény - pl. amikor a szentatyával misézhettem, amikor nővérem és családja Rómába látogatott - mind ezen a felejthetetlen nyáron történtek.

Csehszlovákiában mély benyomást tett rám az emberek szabadság-éhsége. Most, hogy nyíltabban megtehetnek sokmindent, az élet viharos gyorsasággal változik. A Csehszlovák Katolikus Karizmatikus Megújulás növekszik, és pozitív módon járulhat hozzá az egyház életéhez. Ekkor sok püspökkel és kisközösséggel is beszéltem. Mindannyian arra törekednek, hogy a Szentlélekben való megkeresztelkedésről szóló igéket terjesszék.

Amikor a prágai püspöki konferencia irodáiba látogattam, egy gyönyörű, minden igényt kielégítő, modern felszereltségű épületet találtam. Mivel korábban a papi szeminárium épületeként szolgált, ezért most újra az Egyházé lett - újra a béke és imádság otthonává vált.

A konferencián is úgy tapasztaltam, hogy az embereket új erő hajtja előre. Az a bizonyos szombat délutáni, szentmise utáni tánc a székesegyház előtt már csak külsődleges megjelenése volt annak, amit a szívünkben éreztünk.

Néhány héttel később már egy pakisztáni nemzeti karizmatikus konferencián találtam magam. Fülledt, párás idő volt. Soha nem fogom elfelejteni azt a béna öregembert, aki mindig elől ült, dobolt és hangos énekkel dicsőítette az Urat. Muzulmán volt, aki néhány éve áttért a keresztény hitre. A családja kitagadta emiatt a döntése miatt, mintha meghalt volna. Ám ő hívő testvéreiben új családra lelt. Sugárzott az örömtől!

Karachi hatalmas, zsúfolt városában Joseph Cordeiro érsekkel találkoztam, valamint a katolikus karizmatikus megújulás vezetőivel. Számtalan szentmisét tartottunk, ahol a közösség gyógyulásáért imádkozott. Az Úr sok imádságunkat meghallgatta!

Majd esküvők következtek, melyek igazi ünnepséggé váltak. Először a ravensburgi Immanuel Közösség két zenész tagja fogadott örök hűséget, hogy ezentúl együtt dicsőítik az Urat énekeikkel életük végéig. Majd két olasz fiatal kötött házasságot. A lány videofilmeket készít a megújulás részére, a fiú pedig gyógyult kábítószer-élvező. Ez a fiatal férfi egy szenvedélybetegekkel foglalkozó, nagyszerű karizmatikus közösség munkájának köszönhetően tudott szabadulni függőségéből. A választ itt is Istenünk gyógyító erejében találjuk.

Dicsőség Istennek mindezért!

Utam végül visszavezetett ide, Vatikán városba, ahol figyelmünket máris a segítségért kiáltó Afrika felé kell fordítanunk. Mindnyájatok segítségével választ találhatunk erre a hívásra. Segítsetek, hogy az ICCRO a ti kezetekké és lábatokká váljon.

Ken Metz atya
az ICCRO igazgatója

(A fenti cikkeket az ICCRO Newsletter 1991. október-novemberi számából válogattuk.)

Szerkesztői üzenetek

A Katolikus Karizmatikus Megújulás 25. évfordulójára az egész világon készülődnek. (Ez alkalomból majd egy különszámot fogunk megjelentetni a nyár folyamán.) Levelet kaptunk, hogy mi is akár imacsoportonként vagy nagyobb találkozó keretében kapcsolódjunk be az ünneplésbe. Ugyanakkor azt is kérte az európai központ, hogy számoljuk össze az imacsoportokat. Ezért, ha elfogadjátok a kérést, a szerkesztőség címére írja meg minden imacsoport, amely a katolikus egyházhoz tartozónak vallja magát és karizmatikusnak: ki a vezetője (felelőse), létszáma, egy találkozó hely (ahol leggyakrabban találkoznak), és ha lehet, egy telefonszámot is

~ ~ ~ ~

Újságunk új köntösben jelent meg. Így most már jobban megközelítjük az európai színvonalat. Köszönjük, hogy az 5.-Ft-os áremelkedést elfogadták olvasóink. A növekvő megrendelésekből látjuk, hogy újságunk színvonala elnyerte tetszésüket. Ha valaki megrendelte és nem kapta meg az újságot, szíveskedjék jelezni, mert előfordulhat, hogy levele nem jutott el hozzánk!

~ ~ ~ ~

Újra lehet kapni az „Áldjad én lelkem az Urat" énekeskönyvet és Tardif atya „Jézus él" című könyvét a szerkesztőségben. (Utóbbit a Szent István Társulatnál és a Szt. Gellért könyvesboltban is.)

~ ~ ~ ~

Taizei imazsámolyokat 200.-Ft. áron lehet kapni a szegedi jezsuita noviciátusban (Dóm tér 5; Pável András), valamint a szerkesztőségben.

~ ~ ~ ~

A Szűzanya medjugorjei üzenetei hangkazettán kaphatók a szerkesztőségben. 2 db. kazetta 240.–Ft.

A közeledő húsvét alkalmából minden kedves olvasónknak a föltámadt Krisztus örömét és vigasztalását kívánjuk!

30.-Ft

Tartalomjegyzék

Az egyházatyák tanításából 2
Dr. Kovács Gábor: A lángoló Isten 3
Egyházközségi megújulás 7
A Lélekben-nyugvás 8
Tanúságtétel 10
Medjugorje – januári üzenet 10
23. zsoltár 1992-ben 11
Katona István: A karizmák megnyilvánulása a Fiorettiben 12
G. A. Waldvogel: Istennek tetsző hálaáldozat 13
Nincs már középút 14
Álom a közösségről 15
Tardif atya előadása 16
A katolikus karizmatikus megújulás nemzetközi hírei 18
Szerkesztői üzenetek 19

Újságunk olvasóiért minden hónap első szerdáján szentmisét mondunk.

MARANA THA
A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
megjelenik kéthavonta
Szerkesztőség:
Katona István
Budapest, 1053 Ferenciek tere 2.
ISSN 0865-2805